

Bruxelles, den 26.4.2017
COM(2017) 196 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

**om vurdering af de fremskridt, som Italien har meddelt Kommissionen og Rådet
vedrørende inddrivelsen af den tillægsafgift, som mælkeproducenter skylder for
perioden fra 1995/1996 til 2001/2002**

(i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

DA

DA

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om vurdering af de fremskridt, som Italien har meddelt Kommissionen og Rådet vedrørende inddrivelsen af den tillægsafgift, som mælkeproducenter skylder for perioden fra 1995/96 til 2001/02

(i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

Denne vurderingsrapport er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF af 16. juli 2003 om foreneligheden mellem en støtte, som Den Italienske Republik agter at yde sine mælkeproducenter, og fællesmarkedet (herefter "Rådets beslutning"), ifølge hvilken de kompetente italienske myndigheder hvert år skal aflægge rapport til Rådet og Kommissionen om de fremskridt, som de har gjort med at inddrive det beløb, som producenterne skylder i henhold til tillægsafgiften for perioden fra 1995/96 til 2001/02.

I henhold artikel 1 i Rådets beslutning betragtes den støtte, som Den Italienske Republik agter at yde mælkeproducenterne ved at træde ind og betale Den Europæiske Unions Budget det beløb, som producenterne skylder Den Europæiske Union i tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter for perioderne 1995/96 til 2001/02, og ved at tillade disse producenter at tilbagebetale deres gæld ved hjælp af betalingshenstand uden renter over et antal år, undtagelsesvis som forenelig med det indre marked, på betingelse af:

- at gælden tilbagebetales fuldt ud i lige store årlige rater, og
- at tilbagebetalingsperioden ikke overstiger 14 år fra den 1. januar 2004.

I henhold til artikel 2 i Rådets beslutning er ydelsen af støtten betinget af, at Italien meddeler Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) den samlede tillægsafgift for de pågældende perioder, og at Italien i tre lige store årlige rater trækker den udestående gæld fra de udgifter, som EUGFL har finansieret for henholdsvis november 2003, november 2004 og november 2005. Italien har ved brev af 26. august 2003 behørigt meddelt beløbet for den samlede tillægsafgift for de pågældende perioder. Den udestående gæld er behørigt fratrukket de udgifter, som EUGFL har finansieret for november 2003, november 2004 og november 2005.

Efter artikel 3 i Rådets beslutning skal de kompetente italienske myndigheder årligt aflægge rapport til Rådet og Kommissionen om de fremskridt, som de har gjort med at inddrive det beløb, som producenterne skylder i tillægsafgift til finansiering af markedsføringskampagner for perioderne 1995/96-2001/02.

De italienske myndigheder har i henhold til nævnte bestemmelse forelagt Kommissionen deres ellefte rapport ved brev af 4. november 2016 fra AGEA Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura vedrørende betalingen af afdraget for 2015 (svarende til det tolvte afdrag).

Nærværende rapport indeholder Kommissionens vurdering af de fremskridt, som de italienske myndigheder har meddelt for året 2015, hvad angår inddrivelsen af tillægsafgiften for både de syv perioder, der er omfattet af Rådets beslutning, og de perioder, der ikke er omfattet af Rådets beslutning.

Betaling af afgiften efter afdragsordningen af 2003

Rådets beslutning om at bemyndige Italien til at træde ind og indbetale den tillægsafgift, som mælkeproducenterne skylder, til Den Europæiske Unions budget, vedrørte

25 123 afgiftspligtige producenter i 2005, hvor Rådet udsendte sin første rapport. Dette tal var i 2015 faldet til 21 189.

Af det samlede antal producenter, der skylder afgift for de syv perioder, som rådsbeslutningen oprindeligt vedrører, har 15 431 valgt at betale efter afdragsordningen af 2003. De 15 431 producenter, som havde valgt afdragsordningen, skyldte i alt 345 mio. EUR i 2004, inden første afdrag blev betalt. Det svarer til ca. en fjerdedel af det samlede beløb for udestående tillægsafgift, som skyldes af de producenter, som har afvist at benytte sig af afdragsordningerne. Det ser derfor ud til, at et flertal af de producenter, der var ansvarlige for de mindre, individuelle leveringsoverskridelser, valgte at tilslutte sig afdragsordningen. De producenter, der var ansvarlige for større, individuelle leveringsoverskridelser (ca. 8 000 producenter, som har fået opgjort en afgiftsgæld på omkring 1 mia. EUR for de syv produktionsår), har derimod foretrukket ikke at indgå i afdragsordningen. Det skal dog bemærkes, at de italienske myndigheder hvert år modtager nye ansøgninger om at blive omfattet af afdragsordningen. I 2015 blev der indgivet 22 nye ansøgninger for et beløb på i alt 3,4 mio. EUR. Det samlede afgiftsbeløb, der var omfattet af afdragsordningen af 2003, var 372,33 mio. EUR.

Det tolvte afdrag på i alt 25 390 665,74 EUR skulle betales af 10 540 producenter og forfaldt den 31. december 2015. Ifølge de italienske myndigheders undersøgelser har 10 282 producenter tilsammen betalt 24 300 792,83 EUR i 2015. Det vil sige, at 97,55 % af producenterne har indbetalt 95,7 % af afgifterne rettidigt inden for rammerne af det tolvte afdrag. Ved de elleve foregående afdrag blev henholdsvis 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 %, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 %, 98,2 % og 95,9 % af de skyldige beløb betalt rettidigt. Inden for rammerne af de tolv første afdrag blev der således indbetalt i alt ca. 333 357 062 mio. EUR, dvs. omkring 97 % af den samlede skyldige afgift i form af afdrag.

Selv om disse procentsatser uden tvivl tyder på, at de producenter, der deltager i afdragsordningen, ønsker at opfylde deres forpligtelser, mener Kommissionen, at opfølgningen på de sager, hvor betalingerne ikke er registreret inden fristens udløb, er en vigtig indikator for, i hvilket omfang de italienske myndigheder bestræber sig på at sørge for, at ordningens betingelser overholdes, og at hele den skyldige afgift i sidste ende inddrives.

Med hensyn til det tolvte afdrag er der for de resterende 258 producenter endnu ikke registreret betalinger på 1 089 857 EUR. (De italienske myndigheder aflægge rapport om disse betalinger inden for rammerne af den kommende årsrapport).

Ifølge den foregående årsrapport havde 268 producenter for den ellefte afdragsperiode endnu ikke indbetalt afdrag svarende til 1 035 351 EUR pr. 31. december 2014. Ifølge oplysningerne fra de italienske myndigheder underrettede de centrale myndigheder de relevante regionale myndigheder om alle disse sager med henblik på inddrivelse af hele det skyldige beløb (inkl. renter) uden om afdragsordningen. Af de 268 producenter, der i første omgang antoges ikke at have betalt, viste det sig senere, at 143 af dem rent faktisk havde betalt. Derimod mistede de 125 producenter, som rent faktisk ikke havde betalt det ellefte afdrag, muligheden for at deltage i afdragsordningen, og der blev indledt tvangsinddrivelsesprocedure mod dem.

Landbrugsbedrifter, som har fået frataget muligheden for at deltage i afdragsordningen

Når en producent undlader at betale et års afdrag, indebærer det, at den pågældende udelukkes fra afdragsordningen, og producenten risikerer, at hele det skyldige restbeløb inddrives med renters rente.

I løbet af de tolv år fra begyndelsen af afdragsordningen af 2003 har i alt 855 bedrifter fået frataget retten til at betale i afdrag for en samlet gæld fordelt på afdrag på 30 073 846,37 EUR.

Af dette beløb blev 12 338 942,12 EUR dog betalt, før retten blev frataget, og 4 596 600,31 EUR blev inddrevet efterfølgende, hvilket har ført til, at hele gælden for 238 bedrifter er indfriet. Det betyder, at den samlede resterende gæld er 13 149 255,86 EUR og vedrører 617 bedrifter.

Tallene viser, at den omhu, som de italienske myndigheder har udvist vedrørende opkrævningen af afgiften ved de producenter, der er blevet udelukket fra afdragsordningen på grund af manglende betalinger af afdrag, langt fra er tilfredsstillende. Derudover har mælkeproducenterne været nødt til at opgive deres sager ved de italienske domstole for at være berettiget til at deltage i afdragsordningen. Den utilstrækkelige inddrivelse lader altså ikke til at skyldes, at retssagerne i nogle tilfælde varer længe, men nærmere de italienske myndigheders manglende evne til effektivt at inddrive beløbene.

Udskydelse af betalingen med seks måneder og konsekvenserne heraf for så vidt angår statsstøtte

I henhold til artikel 2, stk. 12k, i det italienske lovdekret nr. 225 af 29. december 2010, med ændringer godkendt ved lov nr. 10 af 26. februar 2011, tillod Italien henstand med betalingen af det skyldige afdrag for 2010, der i princippet forfaldt den 31. december 2010, til 30. juni 2011 i overensstemmelse med afdragsordningen af 2003, der blev vedtaget ved Rådets beslutning 2003/530/EF.

Ved afgørelse C(2013) 4046 final af 17. juli 2013 erklærede Kommissionen, at henstanden med betalingen af afgiftsraterne på mælk, der forfaldt den 31. december 2010, udgjorde statsstøtte, der var uforenelig med det indre marked. Desuden fandt Kommissionen, at støtten havde medført en tilsidesættelse af de betingelser, der blev fastlagt ved Rådets beslutning 2003/530/EF, og i sig selv havde skabt ny statsstøtte til fordel for modtagerne i strid med de rammer, som Rådet havde fastlagt, som er ulovlig efter artikel 1, litra f), i forordning (EF) nr. 659/1999, og som ligeledes er uforenelig med det indre marked.

Kommissionen pålagde i afgørelse C(2013) 4046 final Italien at inddrive den uforenelige støtte med renters rente fra modtagerne af betalingshenstanden.

De italienske myndigheder har taget de administrative skridt, som er nødvendige for at inddrive støtten. Den 8. november 2013 indbragte Italien dog Kommissionens afgørelse for Retten (sag T-527/13). Den 24. juni 2015 afsagde Retten en dom, hvori den delvist annullerede Kommissionens beslutning. Den tilsluttede sig Kommissionens opfattelse: at henstanden med betalingen af de afgiftsrater, der forfaldt den 31. december 2010, udgjorde statsstøtte, men den forkastede Kommissionens påstand om, at betalingshenstanden havde udgjort ny statsstøtte til fordel for dem, der havde nydt godt af den, i strid med Rådets beslutning. Kommissionen har indbragt Rettens afgørelse for Domstolen (sag C-467/15 P), der endnu ikke har truffet afgørelse herom.

Skyldig tillægsafgift for perioden 2002/03

For perioderne fra 1995 til 2002 betalte Italien i medfør af Rådets beslutning 2003/530/EF til Den Europæiske Unions budget tillægsafgiften i producenternes sted.

Siden 2004 har medlemsstaterne betalt tillægsafgiften direkte til Den Europæiske Unions budget i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1788/2003 af 29. september 2003.

Derimod er perioden 2002/03 hverken omfattet af rådsbeslutningen eller af den nye ordning, der blev indført i 2004. På grund af overskridelsen af Italiens nationale kvote skyldte de

italienske mælkeproducenter, der har ansvaret for overskridelsen, EU's budget 227,76 mio. EUR for perioden 2002/03.

Af dette beløb

- er 16,58 mio. EUR bortfaldet ved en retsafgørelse
- er 5,67 mio. EUR omfattet af ordningen for tilbagebetaling af 2009 (hvoraf 2,12 mio. EUR allerede er indbetalt)
- er 60,70 mio. EUR blevet inddrevet uden for afdragsordningen
- er 24,39 mio. EUR blevet uerholdelige.

For perioden 2002/03 skyldte de mælkeproducenter, som ikke har tilsluttet sig afdragsordningen af 2009, således stadig Den Europæiske Unions budget 120,42 mio. EUR i tillægsafgift.

Afgifter, der skal inddrives for perioderne 1995/95-2008/09, og som hverken er omfattet af afdragsordningen af 2003 eller ordningen for tilbagebetaling af 2009

Det har i de tidligere rapporter allerede været understreget, at afdragsordningen af 2003 og ordningen for tilbagebetaling af 2009 (med en rente svarende til en referencerente for EU forhøjet med flere procentpoint) i realiteten kun omfatter en lille del af det afgiftsbeløb, der skal inddrives.

Det samlede afgiftsbeløb, der skal inddrives for perioden 1995/96-2008/09, andrager ifølge Italiens oplysninger, 2 303 mia. EUR. Af dette beløb har Italien inddrevet 671,8 mio. EUR mellem 2003 og 2015, heraf 333 357 062 EUR inden for rammerne af afdragsordningen af 2003, 6,81 mio. EUR inden for rammerne af ordningen for tilbagebetaling af 2009 og 331,65 mio. EUR uden for afdragsordningerne.

Af det resterende beløb, dvs. 1,63 mia. EUR:

- henhører en lille del (71,77 mio. EUR) under de afdragsordninger, som Italien indførte i 2003 og 2009, og som nogle afgiftspligtige mælkeproducenter anvendte
- blev 276,46 mio. EUR erklæret uerholdelige som følge af producenters konkurs eller domstoles annulation af afgiften
- resterer ca. 1,28 mia. EUR, som skyldes af producenter, der har afvist at benytte sig af afdragsordningerne, og som i de fleste tilfælde har anfægtet tillægsafgiften ved italienske domstole.

Kommissionen sætter pris på oplysningerne i de italienske myndigheders rapport om det tolvte afdrag, hvad angår den nuværende generelle situation vedrørende inddrivelsen af afgiften inden for rammerne af den afdragsordning, der indførtes i 2003.

Hvad angår derimod opkrævningen af de beløb, der ikke henhører under afdragsordningerne (1,28 mia. EUR), og som udgør 94,7 % af det samlede afgiftsbeløb, som stadig skyldes for perioden 1995/96-2008/09 (1,35 mia. EUR), viser de tal, som de italienske myndigheder har fremsendt, at der stort set ikke er sket fremskridt med inddrivelsen. Først og fremmest er der ikke sket fremskridt af betydning med inddrivelsen af eksigible beløb, eftersom de aldrig har været anfægtet, men er blevet stadfæstet af domstolen, eller er blevet anfægtet, men er ikke genstand for suspension.

Pr. 31. december 2015 androg det reelt inddrevne beløb (uden for afdragsordningerne) 331,65 mio. EUR og det resterende eksigible beløb 799,38 mio. EUR. Kommissionen noterer

sig endvidere, at af beløbet på 1,28 mia. EUR, som stadig skyldes for perioden 1995/96-2008/09, uden for afdragsordningerne, er 484 mio. EUR endnu ikke eksigible, fordi beløbet er blevet anfægtet, og en domstol derfor har suspenderet inddrivelsen. Beløbet vil dog blive inddrevet, når domstolene har givet myndighederne medhold.

Hvis man ser på udviklingen i de udestående beløb, som ikke henhører under afdragsordningerne, og navnlig de beløb, som skyldes for den periode, som rådsbeslutningen vedrører (1995/96-2001/2002), er 34 % af de eksigible beløb til dags dato blevet inddrevet (110,37 mio. EUR af 324,17 mio. EUR). For så vidt angår de beløb, der er eksigible, og som skyldes for hele perioden 1995/96-2008/09, er der reelt kun indbetalt 25,8 % (278,04 mio. EUR af 1,077 mia. EUR).

Blandt de eksigible beløb, som skyldes for hele perioden, må der skelnes mellem:

- de beløb, som ikke er anfægtet: af de 168,66 mio. EUR, som er eksigible, er de 96,05 mio. EUR inddrevet svarende til en inddrivelsesgrad på 57 %

- de beløb, der er blevet anfægtet, men uden at en domstol på nogen måde har suspenderet inddrivelsen: af de 178,57 mio. EUR, som er eksigible, er kun 19,29 mio. EUR, dvs. 10,8 %, inddrevet

- de beløb, som er blevet stadfæstet af en domstol: af de 730,20 mio. EUR, som er eksigible, er 162,71 mio. EUR, dvs. 22,3 %, inddrevet.

Kommissionen påpeger, at inddrivelsen af de to sidstnævnte kategorier er uhørt lav. Ligeledes er 72,62 mio. EUR af de 168,66 mio. EUR, som aldrig er blevet anfægtet og derfor kunne inddrives straks, fortsat ikke blevet inddrevet.

Kommissionen beklager meget, at det går så langsomt med inddrivelsen af den del af afgiften, der ikke er omfattet af afdragsordningen af 2003 og ordningen for tilbagebetaling af 2009.

Kommissionen har løbende holdt et vågent øje med inddrivelsesprocessen i Italien, især inddrivelsen af afgifter, som ikke er omfattet af afdragsordningen. Kommissionen har ved flere lejligheder fremsat bemærkninger (herunder negative bemærkninger) over for de italienske myndigheder og bedt om udførlige oplysninger om forskellige aspekter vedrørende inddrivelsen af mælkeafgiften.

Trods gentagne anmodninger fra Kommissionens side har de italienske myndigheder endnu ikke inddrevet størstedelen af de skyldige afgifter.

Kommissionen sendte Italien en åbningsskrivelse om dette spørgsmål i juni 2013 og efterfølgende en begrundet udtalelse i juli 2014. Eftersom Italiens svar ikke godtgør, at der er sket fremskridt af betydning med inddrivelsen, besluttede Kommissionen den 26. februar 2015 at anlægge et traktatbrudssøgsmaal for Den Europæiske Unions Domstol i medfør af artikel 258 i TEUF. Den 6. august anlagde Kommissionen derfor et søgsmaal mod Italien, som havde undladt at opfylde sin forpligtelse til at træffe tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre en effektiv inddrivelse af tillægsafgifterne ved de mælkeproducenter, der overskred deres individuelle kvoter i de år, hvor Italien overskred sine nationale mælkekvoter (sag C-433/15).

Konklusion

Kommissionen finder, at for så vidt betingelserne for anvendelse af den afdragsordning, som Rådet godkendte i 2003, er overholdt, vidner de fremskridt, som de italienske myndigheder har gjort med inddrivelsen af de beløb, som de producenter, der har valgt at indgå i afdragsordning for perioderne 1995/96-2001/02, skylder i form af tillægsafgifter, om en tilfredsstillende forvaltning af denne ordning.

For så vidt angår de beløb, der ikke er omfattet af afdragsordningerne, har Kommissionen i sine vurderingsrapporter til Rådet siden 2010 og i åbningsskrivelsen til Italien af 20. juni 2013 og i den begrundede udtalelse af 10. juli 2014 givet udtryk for sin utilfredshed med, at der ikke sker fremskridt af betydning med at inddrive mælkeafgiften.

Af de oplysninger, som de italienske myndigheder har fremlagt i deres rapport om det tolvte afdrag, fremgår det, at der ikke er sket de større fremskridt med hensyn til den faktiske inddrivelse af den afgift, som ikke er omfattet af afdragsordningen. På grund af størrelsen af de ubetalte afgiftsbeløb og varigheden af den situation, hvor de ubetalte beløb ikke inddrives, må det konkluderes, at effektiviteten og funktionsdygtigheden af EU-lovgivningen langt fra har været og er sikret af de italienske myndigheder.

Det er baggrunden for, at Kommissionen den 6. august 2015 anlagde et traktatbrudssøgsmål ved Den Europæiske Unions Domstol i medfør af artikel 258 i TEUF (sag C-433/15), hvorom der endnu ikke foreligger en domstolsafgørelse.